

Horațiu, peste veacuri, în dialog cu noi

La 8 decembrie 65 î. Hr., la Venosa, în sudul Italiei, se naștea poetul latin Horațiu, într-o familie modestă ca origini, dar suficient de înstărită încât să-i asigure fiului o educație solidă. Deprinzând încă din copilărie arta cuvântului datorită basmelor doicii sale, după cum însuși mărturisește, Horațiu ajunge la Roma, în capitală, într-o perioadă tumultuoasă din punct de vedere politic, din pricina războiului civil dintre partizanii și adversarii lui Cezar.

Viața de oraș, cu intrigile și conflictele de natură politică, îi displacea profund poetului, care tânjea după liniștea de la țară, unde viața în mijlocul naturii se dovedea mai potrivită firii sale relativ retrase. Îl cunoaște însă pe Mecena, un bogat și influent nobil, protector al artelor, care aduna în jurul său toată elita culturală și artistică a epocii, oferindu-le poeților mijloacele necesare pentru a se întreține. Mecena îi dăruiește lui Horațiu o vilă în regiunea împădurită din apropierea Romei, ceea ce-i permite poetului să se dedice scrisului și vieții contemplative.

Ne-am putea întreba ce ar mai avea astăzi să ne spună un poet precum Horațiu, de care ne separă nu numai două milenii, ci și, aparent, mentalitatea: Horațiu se stinge în anul 8 după Hristos, așadar ne-am putea închipui că modul său de gândire este cu totul diferit de cel al nostru, al creștinilor de astăzi. Cu toate acestea, citindu-i opera, descoperim cu uimire câte învățături în deplin acord cu morala creștină putem extrage din versurile sale, așa cum, de altfel, ne îndemna să facem și Sfântul Vasile cel Mare într-o predică a sa către tineri, unde spunea că noi, creștinii, trebuie să fim asemenea albinei, care-și adună mierea din fiece floare, și să culegem, deci, învățăminte morale și din scrierile autorilor antici. Un astfel de îndemn, adesea răstălmăcit în ziua de astăzi, este cunoscutul carpe diem (Od. I, 11, 8)

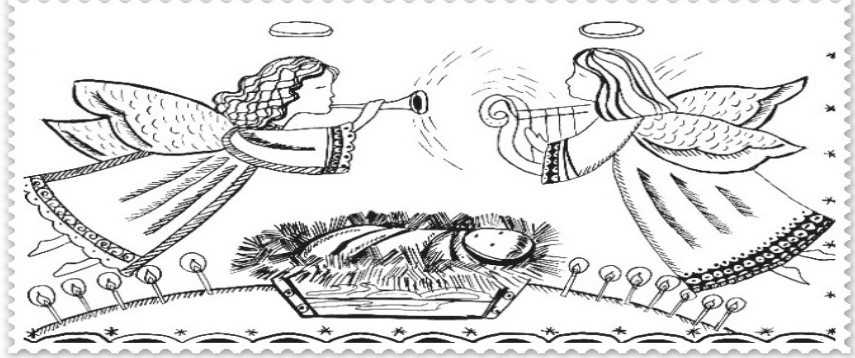
Rubrica dedicată copiilor

Iosif și Maria se gândeau mereu la cuvintele îngerului și știau că Pruncul care urma să se nască avea să fie cu totul deosebit. Se pregăteau pentru acest eveniment, dar, cu puțin înainte de sosirea momentului așteptat, Iosif a aflat că trebuiau să plece într-o lungă călătorie spre sud. Trebuiau să ajungă la Betleem, de unde se trăgea familia sa, în localitatea unde trăise cândva marele său strămoș David. Când au ajuns la hanul unde voiau să se cazeze, acesta era deja plin. Iosif și Maria au găsit doar un staul, în care au putut înnopta. Acolo, în acel loc umil, Maria L-a născut pe Fiul său. L-a înfășat în scutece curate și L-a așezat în ieslea cu fân, care L-a ținut atunci loc de leagăn.

Îngerii vestesc
 În ținutul din jurul Betleemului se aflau în acea noapte păstori care stăteau pe câmp cu turmele lor. Ei își păzeau oile de numeroasele animale sălbatice ce dădeau târcoale în întuneric. Dintr-o dată, noapte adâncă din jurul lor a fost luminată de slava lui Dumnezeu și un înger al Său a venit lângă ei. Văzându-l, păstorii s-au înfricoșat, însă îngerul i-a liniștit și le-a propovăduit despre nașterea Mântuitorului. Păstorii au putut vedea alături de îngerul care le vorbea, o mulți de alți îngeri. După ce îngerii au plecat, păstorii, încă foarte uimiți, și-au propus să meargă să vadă nașterea Mântuitorului. Când au ajuns la Betleem, i-au găsit pe Maria și Iosif și-au văzut cu ochii lor pruncul culcat în iesle, întocmai cum le spusese îngerul. Păstorii au povestit totul Mariei și lui Iosif, explicând plini de însuflețire ce îi adusese la ei. Maria a primit cu bucurie cuvintele lor și le-a păstrat cu smerenie în inima ei.

Cei trei Magi de la Răsărit
 Dumnezeu a descoperit taina nașterii lui Iisus și unui grup mici de oameni, care nu erau săraci și disprețuiți ca păstorii. Erau înțelepți din părțile Persiei, oameni bogați și importanți, care se ocupau cu studierea astrelor. Într-una din acele nopți, au fost foarte impresionați să descopere pe cer o stea nouă și strălucitoare. Erau siguri că ea anunța un eveniment deosebit, nașterea unui rege. Au fost cu toții de acord să urmeze calea stelei pentru a-L găsi pe rege. Când au intrat în Israel, au știut că ajunseseră aproape de capătul drumului lor, pentru că steaua călăuzitoare nu se mai vedea pe cer. Ajunși în Israel, cei trei Magi au început să întrebe în stânga și în dreapta unde se află noul Rege al iudeilor. Aceste întrebări au ajuns și la urechile lui Irod cel Mare care i-a chemat pe cei trei Magi la palat. Aici, Irod cel Mare le-a spus acestora să meargă să Îl caute și când Îl vor găsi să-i dea de veste mințindu-i că dorește să îi aducă și el omagiile sale. După ce au plecat de la palat, steaua li s-a arătat din nou și au continuat drumul până la staulul unde se aflau Maria și Iosif împreună cu pruncul Iisus Hristos. Cei trei Magi au îngenunchat în fața Sa și s-au închinat Lui, apoi I-au oferit daruri precum aur, tămâie și smirnă. În acea seară, în timp ce dormeau, celor trei Magi li s-a arătat în vis care sunt adevăratele intenții ale lui Irod cel Mare iar a două zi aceștia au plecat pe altă cale în țara lor.

sursă preluată

despre care mulți cred că înseamnă «trăiește clipa», în sensul de a te bucura de plăcerile vieții. În realitate, însă, prin acest dicton, poetul ne îndeamnă să profităm de fiecare clipă a vieții noastre pentru a face ceva folositor, pentru a deveni mai buni, fără să ne bizuim pe ce ne va aduce viitorul, căci acesta ne este necunoscut. Nu este oare acesta însuși îndemnul Evangheliilor, ”privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul” (Mt. 25:13)? Horațiu subliniază în repetate rânduri că ”în timp ce noi vorbim, vremea trece” (Od. I, 11, 7) și, deci, nu ne aparține decât ziua de astăzi, pe când cea de mâine s-ar putea să nu mai sosească pentru noi.

Celor care, atunci ca și acum, se simțeau adesea ispițiți să cerceteze viitorul, prin tot felul de practici oculte, Horațiu le răspunde cu seninătate: quid sit futurum cras, fuge quaerere! (Od. I, 9, 13). ”Ferește-te să-ntrebi ce fi-va mâine”, ci, mai degrabă, ”dă sens fiecărei zile ce ți-a fost dăruită”, fă, așadar, ceea ce stă în puterile tale, iar ”celelalte griji lasă-le în seama Celui de Sus”. ”Toată grija cea luminească să o lepădăm”, ne învață și pe noi Sfânta Biserică prin cântările liturgice, iar, prin Evanghelistul Matei, ne spune, de asemenea, ”nu duceți grijă, zicând: ce vom mânca, sau ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca?” (Mt. 6:31). Cât despre întrebările ce i-au măcinat dintotdeauna pe oameni, despre sfârșitul lumii, Evanghelia ne învață deopotrivă: ”iar de ziua și ceasul acela nimeni nu știe” (Mt. 24:36)

Ce ne rămâne, atunci, de făcut, în fața acestor taine fără răspuns? În oda Integer vitae (I, 22) Horațiu ne expune o soluție pe cât de simplă, pe atât de înălțătoare: ”cel care este integru în viață, curat de orice fărădelege, nu are nevoie de niciun fel de armă”, ci, dimpotrivă, răul însuși va fugi de el.

Noi știm astăzi că nimeni dintre oameni nu este cu totul curat de fărădelege, ci, dimpotrivă, mărturisim cu psalmistul David că ”fărădelegea mea eu o cunosc, iar păcatul meu înaintea mea este pururea” (Ps. 50:4). Străduindu-ne să avem, însă, o viață integră, curățindu-ne permanent prin taina Sfintei Spovedanii și împărtășindu-ne cu Hristos, nu mai avem, într-adevăr, nevoie de nicio altă armă, căci Însuși Hristos trăiește în noi.

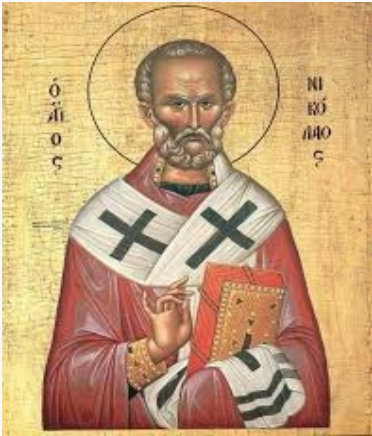
Deși conștient că pulvis et umbra sumus (Od., IV, 7) ”țărână și umbră suntem”, Horațiu, privind în urmă și evaluându-și propria existență, poate spune liniștit: exegi monumentum aere perennius (Od. III, 30) adică ”am ridicat un monument mai trainic decât bronzul”, așadar non omnis moriar, ”nu voi muri cu totul”. Poetul își dă seama că onorurile, bronzul statuilor, averile și celelalte lucruri pământești nu valorează nimic în fața morții, care șterge totul într-o clipă. Singurul lucru care rămâne, și care se dovedește mai trainic decât orice, este suma faptelor noastre bune, care ne fac vrednici de pomenire pe pământ și ne însoțesc sufletul în veșnicie, înaintea Dreptului Judecător: ”nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică, și unde furii le sapă și le fură, ci adunați-vă comori în ceruri” (Mt. 6:19-20).

Asist. Univ. Dr. Maria Boghiu

nr. 65 (Anul V)
 decembrie 2024

Daruri sufletești
 2024

BULETINUL PAROHIAL AL BISERICII SFÂNTUL STELIAN
 - LUCACI -

Sprijiniți lucrările de
 reparații la Biserica
 Sfântul Stelian-Lucaci

Cont pentru donații:
 RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

În curtea bisericii
 Lucaci se află mor-
 mântul marelui
 Anton Pann
 (1796-1854)

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofătul Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Orarul slujbelor
 MIERCURI

- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18:00

VINERI

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Acatistul Sfântului Stelian
 și Cateheză - ora 17:00

SÂMBĂȚĂ

- Sfânta Liturghie - ora 8:30

- Slujba Parastasului - ora 10:30

- Vecernia - ora 17:00

DUMINICĂ

- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

Începând cu vineri 15 noiembrie, Sfânta Liturghie se săvârșește zilnic,

până la Praznicul Nașterii Domnului

facebook:Biserica Lucaci

site: bisericasfantulstelian-lucaci.ro

Paroh,

Preot Dr. Andrei Zaiet

telefon: 0727.190.714

Sprijiniți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
 EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
 USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
 Sucursala Sector 4, București

Preot slujitor

Ioan Dobrescu

telefon: 0746.019.974

